

Eskilstuna • Folkhögskola • Tidning

Läs första numret av tidningen!

Fallande trådar utan slut

Möt Ann-Margret, en konstnär med mångårig erfarenhet och stort hjärta för konsten. Läs om Wafai Lailas möte med Eskilstuna folkhögskolas alldeles egna Raku-guru för att lära känna konstnären bakom konsten. Sidan 2

En hjälpsam organisation sidan. 5

Vad arbetar Frivilligcentrum med egentligen?

Tips återbruk sidan. 12

Alex på re-design tipsar om hur du gör en väska av en t-shirt.

Lokal utomhuskonst sidan. 9

"ingen som bestämmer reglerna"

1

LÄS DIKTER AV
POETERNA LUKMAN
OCH DALSHA PÅ
SIDORNA. 22-23

2

#REUNITETHEFUTURE
LÄS OM MOA OCH
AGATAS RESA UT I
EUROPA OCH DERAS
MILJÖPROJEKT PÅ
SIDAN 14-16

3

LARS MINNS
KONGOKRISEN 1961
PÅ SIDORNA. 10-11

Personal och frivilliga på frivilligcentralen

En mötesplats för ett dolt samhällsproblem

Skoltidningen har gläntat på dörren för att se hur Frivilligcentralen fungerar

Ensamhet, det vill säga, brist på nära vänner, släkt och familj, är ett stort problem i Sverige. Den sociala isolering som kommer med avsaknad av nära relationer är enligt forskning skadlig för hälsan. Socialt isolerade har större risk att utveckla psykiska sjukdomar såsom, hjärt- och kärlsjukdomar samt stroke och demens. Enligt SCB (statistiska centralbyrån) är cirka 300 000 personer i Sveriges befolkning socialt isolerade. Det är 3% av Sveriges befolkning. Värst är

det hos äldre där 10 % i åldersgruppen 75-84 och 15 % i åldersgruppen 85+ är socialt isolerade.

En av anledningarna till att de äldre är den mest isolerade gruppen i Sverige kan vara att äldre individer helt enkelt har förlorat många av sina vänner till hög ålder eller de sjukdomar som kommer med den. En annan kan vara bristande fysisk förmåga att ta sig till de sociala mötesplatser som finns tillgängliga eller i mindre kommuners brist på sociala mötesplatser som passar de äldre.

Ensamheten och social isolation är inte bara ett problem för de drabbade, vilka lever ett liv med brist på de viktiga sociala relationer som gör livet vackert. Det är

även ett problem för samhället som förlorar de förmågor och kunskaper som de isolerade individerna kunnat bidra med i sociala sammanhang och på arbetsmarknaden. Samhället står även för vårdnadskostnader för de hälsoproblem som uppkommit till följd av social isolation. En förening som försöker göra något åt denna oroväckande statistik är Frivilligcentralen.

Föreningen grundades 2010 av personer ur organisationerna Röda Korset, Frälsningsarmén och en av stadens pensionärsorganisationer för att hjälpa de socialt isolerade ur sin situation. Idag har Frivilligcentralen över hundra volontärer och två anställda. Föreningen fungerar som en mötesplats och förmedlare av social kontakt genom sina

FAKTA: FRIVILLIGCENTRALEN

- adress Eleonoragatan 18
- Grundades 2010 av Röda korset, frälsningsarmén och en av stadens pensionärsorganisationer.
- 100+ volontärer i dagsläget samt 2 st anställda

volontärer. Volontärer är uppdelade i fixare och volontärer. Där volontärerna står för sociala möten som en fika på stan eller ett besök hemma hos personen och fixare hjälper folk med saker t.ex koppla ett modem eller sätta upp en ny gardin. Mötena mellan volontärer och personer som får hjälp övergår

ibland till närmare relationer och en ensam har således fått en vän. En del volontärer gör även besök på äldreboenden för att ge de boende social kontakt som personalen kanske inte alltid hinner med på grund av arbetet. Vi besökte föreningen vid två tillfällen. Det första för att få

info om föreningen av samordnaren Lena Karlsson och det andra för att följa med två av föreningens volontärer Margreeta Elhazeem "Rita" och Beatrice Rylander till Trumslagargårdens äldreboende. ■

Text: Markus Karlsson
Foto: Eman Silmy

1000 år av historia och erfarenheter

En solig januaridag körde tidningens reporter och fotograf tillsammans med volontärerna från Frivilligcentralens lokal på Eleonoragatan 18 till Trumslagargården och kom dit runt klockan 10.

Där träffade vi några boende för ett kort samtal. Besöket började med ett samtal med en man kallad "Kongo".

Smeknamnet har han fått tack vare sin tjänstgöring som FN-soldat på 60-talet i Kongo. Vi satt i hans rum och lyssnade på hans berättelser och bilder. Han var en av 6000 svenska soldater som tjänstgjorde under denna tid. Anledningen för FN:s intervention var oroligheter och strider som rasade i det då nyligen självständiga landet. Den främsta konflikten var mellan den dåvarande kongolesiska regeringen, stödda av FN och utbrytarstaten Katanga, rik på

gruvfyndigheter och stödda av den forna kolonialmakten Belgien.

"Kongo" berättade att hans bataljon var ansvariga för ett flyktingläger utanför staden Elisabethville med 70 000 boende. Han visade tidningsartiklar om konflikten och andra historiska händelser han var intresserad av och konst av Oscar Reutersvärd kallad omöjliga figurer, en sorts geometriska figurer som vid första ögonkastet ser ut som de vi ser i våra matteböcker men vid närmare inspektion visar sig vara förvridna på ett sätt som inte stämmer överens med hur en sådan ska se ut, en sorts optisk illusion. "De får en att tänka efter" sade "Kongo" som även hade försökt få personalen på boendet att sätta upp figurerna på väggarna i

boendets korridorer, tyvärr utan framgång.

Samtalet med "Kongo" blev lite kort då en grupp andra seniorer väntades i sällskapsrummet hade fått reda på att volontärer från Frivilligcentralen var på plats.

Vi gick ut tillsammans med "Kongo" och möttes av fyra damer i blandade åldrar. Den äldsta var 99 år gammal och berättade att hon var född i områdena dit boendet skulle flytta, så hon skulle fylla 100 på samma ställe där hon fötts och tillbringat sin barndom. "Cirkeln är sluten" fyllde en av de andra damerna i och gruppen skrattade gott.

Rita och Beatrice från Frivilligcentralen anordnade en frågesport med blandad framgång. De frågorna som gick hem bäst hos sällskapet var om svensk historia och

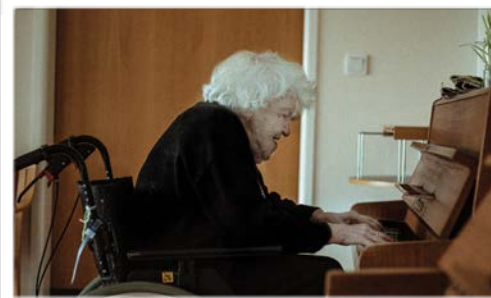
geografi, samt livsmedel. En av damerna hade mycket bra koll på trädgårdsblommor. Rita sade att de skulle sortera frågorna lite bättre nästa gång.

Det som uppskattades mest runt bordet var inte frågesporten utan

konversationerna.

Volontärerna gjorde sitt bästa för att se till att alla runt bordet fick vara med i samtalet. Rita berättade att en av hennes favoritfilmer var Borta med vinden och fick gehör av sällskapet. "Kongos" favoritfilm var Dr.Mabuse.

Förutom film och väder så blev det prat om gamla intressen. En av damerna berättade att hon varit i Sveriges alla landskap och gått de flesta av vandringslederna. En annan berättade att hon hade varit aktiv inom friidrotten och tävlat. Hon

kom fortfarande ihåg ett lopp hon hade vunnit och hennes unga barn som stolt hade ropat "min mamma vann!".

Runt kl.11, efter många historier och skratt, var det dags att avsluta samtalet och ta ett kort för tidningen. När kortet skulle tas rullade 99-åringen iväg på sin rullstol så snabbt att vi trodde hon hade blivit upprörd över något. Våra farhågor avbröts kvickt av pianospelande. 99-åringen hade gett sig av för att spela på flygeln i rummet! Musiken hade hon fortfarande i sig!

Ännu en överraskning

Vi satte oss ned i en soffa i ett annat rum som liknade en kombination av kök och vardagsrum tillsammans med Beatrice och två nya damer, Min tanke var att bara sitta med och lyssna och för fotografen att ta lite bilder men så blev det inte! När Beatrice från frivilligcentralen började prata med en dam som frågat efter en volontär blev den andra damen genast nyfiken på vad vi var för några.

Hon var ung, bara 70, trevlig och social. Damen berättade om hur det var på boendet och om sitt liv. Hon berättade att hennes syskon, de var snälla och hjälpte henne mycket. De skötte om hennes ekonomi, kom på besök och köpte cigaretter åt henne. Hon var född och uppvuxen i Eskilstuna, i en fin villa, med mor och far i en stor syskonskara. Hon berättade att hon varit sängliggande som ung. Det hade varit så illa att hennes föräldrar hade fått lägga in henne på, nu nedlagda, Sundby sjukhus. Där bodde hon i under en längre period, tills hon skickades till ett behandlingshem i Piteå i två veckor. Uppre i Norrland fick hon hjälp och när hon kom

tillbaka till Eskilstuna hade hennes föräldrar fixat ett jobb åt henne på en fabrik i Vilsta industriområde. Där arbetade hon fram till fabriken lades ned.

På sitt rum hade hon några foton från sin barndom. Rummet var väl inrett med möbler från hennes gamla lägenhet, ett familjekort hängandes på väggen och några smyckesskrin hon gjort tillsammans med personalen.

Klockan började närma sig 12, lunch och slutet på vårt besök. Den trevliga damen tackade för samtalet och sa att det hade varit trevligt. Hon var glad och hungrig. Ett av hennes syskon skulle komma på besök efter maten.

Vi letade reda på Rita och Beatrice. Besöket hade varit lyckat, volontärerna var nöjda med uppslutningen och de äldre hade varit pigga och glada. ■

Text: Markus Karlsson
Foto: Eman Silmy

Familjefoto